

Arrest

nr. 143 647 van 20 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 mei 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat L. PEPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 6 juni 2013 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. Verzoeker diende, eveneens via een op 6 juni 2013 gedateerd schrijven, een aanvraag in om, met toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet en gelet op artikel 10 van dezelfde wet, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten in functie van zijn relatie met een in België verblijvende landgenote.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 9 mei 2014 de beslissing om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren. Deze beslissing, die verzoeker op 28 mei 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.06.2013 werd ingediend door :

*[I.L.] [...]
nationaliteit: Nigeria
[...]*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat zijn partner, met wie hij wettelijk samenwoont, mevrouw [A.] erkend werd als slachtoffer mensenhandel en dat hij mevrouw zou moeten beschermen. Niettegenstaande wij de vertrouwensband die betrokkene heeft met mevrouw [A.] helemaal niet in twijfel willen trekken dienen wij wel op te merken dat mevrouw door haar statuut reeds beschermd wordt. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De aanvraag kan aldus in het land van herkomst gebeuren.

Ook het feit dat betrokkene partner medische problemen zou hebben kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene zou zijn partner al twee keer gered hebben door de puffer op haar mond te zetten. Betrokkene zou aldus ongerust zijn om zijn partner alleen te laten slapen. Vooreerst dienen wij op te merken dat betrokkene niet de nodige bewijzen voorlegt die deze bewering staakt. Zelfs mocht dit effectief zo zijn dan dienen wij op te merken dat betrokkene niet aantoont dat betrokkene niet op de aanwezigheid van iemand anders zou kunnen rekenen en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Betrokkene verwijst tevens naar het feit dat hij samen met mevrouw [A.] een dochtertje heeft en dat zij samen effectief een gezinsleven hebben. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten teneinde zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van art. 8 EVRM afgeleid worden.

De advocaat van betrokkene verwijst ook meermaals naar verschillende arresten van de Raad van State, omdat de situatie van de betrokkene gelijkaardig zou zijn aan de situatie waarin deze arresten zijn geveld. Het is echter aan de verzoeker om deze overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van

13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert.

De overige elementen met betrekking tot de voorwaarden van art. 10 werden bekeken door bureau gezinshereniging. Zij besloten op 08.05.2014 dat betrokkene niet voldaan heeft aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van art. 10. Deze elementen beogen dus geen andere beoordeling dan die van deze instanties."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 10ter, § 2, 12bis, § 3 en § 4 en 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Hij verschafft de volgende toelichting:

"Artikel 62, 1ste lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 schrijft voor dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die ten grondslag liggen aan die beslissing, en dat de gegeven motivering afdoende dient te zijn.

Aan de motiveringsplicht is in casu geenszins voldaan.

Verzoeker zal aantonen dat de motivering niet afdoende is.

Verzoeker verwijst naar de rechtsleer die het volgende stelt:

"Een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen uit een dossier (ten nadele van de betrokkene) en niet met andere fundamentele elementen, is niet afdoende." (OPDEBEEK, I, COOLSAET, A, Formele motivering van bestuurshandelingen, Die Keure, Brugge, 1999, nr. 189)

1.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing buiten termijn is genomen. De termijn van zes maanden is overschreden.

Art. 12bis §4 behandelt de aanvraag gericht aan het gemeentebestuur en waarin gesteld wordt dat deze gebaseerd is op artikel 10 Vr. W.

Huidige aanvraag gericht aan de Burgemeester (oftewel het gemeentebestuur) vermeldt de buitengewone omstandigheden waarin verzoeker zich meent te bevinden en is overduidelijk gebaseerd op art. 10 Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft punt voor punt opgesomd hoe en dat hij aan de voorwaarden vermeld in art. 10 beantwoordt. Tevens heeft hij documenten toegevoegd dewelke betrekking hebben op de vereiste stukken m.b.t. art. 10 Vreemdelingenwet.

De derde alinea van art. 12bis §4 VR.W. verwijst uitdrukkelijk naar § 3, derde lid en § 3bis van hetzelfde artikel.

Overeenkomstig art. 12bis §3 dient de bestreden beslissing met betrekking tot een aanvraag omtrent art. 10 Vreemdelingenwet genomen te worden binnen een periode van zes maanden volgend op de afgifte van het ontvangsbewijs.

"Indien de minister of zijn gemachtigde een gunstige beslissing neemt over de toelating tot verblijf of indien binnen de periode van zes maanden volgend op de afgifte van het ontvangsbewijs bedoeld in het eerste lid geen beslissing ter kennis wordt gebracht van het gemeentebestuur, wordt de vreemdeling toegelaten tot een verblijf."

Het attest van inontvangstname dateert van 24.06.2013. Pas op 09.05.2014 volgde de bestreden beslissing ! De termijn van 6 maanden werd overschreden, hetgeen een schending uitmaakt van art. 12bis §4 en §3 Vreemdelingenwet.

2.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een beoordeling bevat die betrekking heeft op een medische situatie, doch dat deze beoordeling niet gebeurde door een geneesheer, zoals voorzien in art. 12bis §4 Vreemdelingenwet.

Immers voorziet het tweede lid van artikel art. 12bis §4 Vreemdelingenwet:

“De beoordeling van de medische situatie die in voorkomend geval ingeroepen wordt door de vreemdeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent advies verschaft. Hij kan zonodig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen bij deskundigen, aangeduid overeenkomstig artikel 9ter, §2.”

In casu riep verzoeker als buitengewone omstandigheid in het feit dat zijn partner, mevr. [A.], met medische problemen, fysische en psychische, kampt, waardoor de aanwezigheid van verzoeker bij zijn partner noodzakelijk is. Dit alles werd gestaafd met stukken, o.m. een doktersattest.

Zulke beoordeling van de psychische toestand ten gevolge van de mensenhandel, alsook de beoordeling van de ernstige astma-aanvallen, had moeten gebeuren door een geneesheer.

De bestreden beslissing schendt dan ook art. 12bis §4 tweede lid Vreemdelingenwet.

3.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing geen motivering bevat die rekening houdt het hoger belang van het kind.

Verzoeker en mevr. [A.] zijn de ouders van het kindje [A.A.I.] geboren op 16.01.2013.

Art. 10ter §2 laatste lid Vreemdelingenwet :

“In het kader van het onderzoek van de aanvraag wordt terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

De bestreden beslissing getuigt niet van een gedegen onderzoek naar het hoger belang van het kind en bevat er in ieder geval geen enkele motivering omtrent.

Art. 10ter §2 laatste lid Vr.W. werd dan ook geschonden.”

2.2.1. Er dient te worden opgemerkt dat, zoals verzoeker terecht aangeeft, artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 voorziet dat de motivering van een administratieve beslissing de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoeker aangebrachte gegevens worden hierbij in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is

pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.2.2. Daarnaast moet worden geduid dat de in casu bestreden beslissing geen beslissing is die werd genomen in antwoord op verzoekers aanvraag om, met toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten, maar een antwoord vormt op zijn vraag om, met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. De uiteenzetting van verzoeker omtrent de termijnen waarbinnen verweerder een standpunt dient in te nemen inzake een aanvraag die, met toepassing van artikel 12bis van de Vreemdelingenwet, werd ingediend en zijn uiteenzetting omtrent de eventuele tussenkomst van artsen wanneer een aanvraag met toepassing van voormelde wetsbepaling wordt ingediend is dan ook niet dienstig.

Daar de bestreden beslissing een antwoord is op een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd en niet op een aanvraag om, gelet op de bepalingen van artikel 10, § 1, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten kan verzoeker evenmin nuttig verwijzen naar de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 10ter, § 2, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. De Raad dient er ten overvloede op te wijzen dat verzoeker niet kan worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder het hoger belang van zijn kind buiten beschouwing zou hebben gelaten. Verweerder heeft in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk melding gemaakt van het gegeven dat verzoeker een dochter heeft en hij heeft uiteengezet dat de verplichting die op verzoeker rust om via de bevoegde diplomatieke post een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen slechts een tijdelijke scheiding van zijn dochter met zich meebrengt. Er moet voorts worden geduid dat niet blijkt dat het hoger belang van een kind in het gedrang komt door van de vader van dit kind te verlangen dat hij een verblijfsmachtiging indient overeenkomstig de bepalingen van artikel 9 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 10ter, § 2, vijfde lid en artikel 12bis, § 3 en § 4 van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK